

Transcript van de preek van Pater Mathieu Wagemaker op 03-04-2022

5e Zondag in de Vastentijd; Lezingen A cyclus Ez., 37, 12-14 ; Rom., 8, 8-11 ; Joh., 11, 1-45

Dierbare broeders en zusters,

In de prelatie die wij straks zullen zingen, als wij het grote feest van de eucharistie vieren, komt eigenlijk alles samen, wordt ons eigenlijk alles samengevat wat een predikant ons te zeggen heeft.

Hier is Jezus in zijn volle mens zijn. Want Hij laat zich kennen als één van ons. Hevig aangedaan door het verdriet van het sterven van iemand van wie Hij heel veel houdt.

Jezus heeft vrienden en Hij laat zijn hart bewonen. Jezus heeft een vriend, Lazarus, en Hij is diep bedroefd. Jezus laat zichzelf kennen, is degene in wie de volheid van God woont. Want waar geen hoop meer is, waar alles is afgesloten, waar een geweldige duisternis is, waar geen licht meer in kan komen, waar geen woord meer wordt gehoord, geen stem meer spreekt, daar spreekt Zijn stem. Hij spreekt opdat Lazarus tot leven komt. In Hem is de volheid van God aanwezig. En hierin, God en mens samen, laat Hij dan zien, zo gaat de prelatie verder, dat Hij werkelijk ons mensen betrokken is, dat het menselijk geslacht Hem aan het hart gaat. Zó aan het hart gaat dat Hij ons uitnodigt om op een nieuwe manier te leven. In de mysteries, in de werkelijkheid van het rijk van God dat zich baan breekt in deze wereld die op alle mogelijke manieren zo van God vervreemd raakt.

En dat zal onze toekomst zijn. Dat wij met de engelen Gods in vreugde zullen zingen. Jezus laat zich raken. Niet alleen door het verdriet die zijn eigen vriendschap in Hem bewerkt. Maar Hij laat zich raken door het verdriet van zoveel om zich heen. Ik denk dat er geen passage in de Bijbel is die zo geladen is met emotie. Jezus geëmotioneerd. Zijn leerlingen geëmotioneerd omdat ze bang zijn dat Hij zich aan een zekere dood zal blootgeven. Degenen die uit Judea komen staan Hem tenslotte naar het leven. Nog maar kort geleden kon Hij ontkomen aan een spontane steniging. En dan is er Thomas die uit spreekt, die zegt: "Wij zullen met Hem mee gaan. Wij zullen met Hem sterven". En heeft Jezus zelf niet gezegd: "Een ware vriendschap is die, waarin je bereid bent om je leven voor je vriend te geven". Ook door de leerlingen moet nu heel veel heen gaan. En dan zijn er Martha en Maria. Ze zijn vol van verdriet. Vol van emotie. Als U hier was geweest dan was Lazarus niet gestorven. Dan was onze broer niet gestorven. Dan was Uw vriend niet gestorven.

Als U hier was geweest. Daar klinkt geloof in door. En hoop. Jezus vraagt naar dat geloof. Hij onderzoekt die hoop. Martha die het allemaal zegt. Maria die het alleen maar toont. Door Hem als God te beschouwen. Door voor Hem op de knieën te vallen. Door Hem te aanbidden. Door zich aan Hem te onderwerpen. Zich helemaal aan Hem over te geven. In niets anders dan een stil geluid. Jezus wordt diep bewogen door haar tranen en door de tranen van degenen om haar heen. "Ontroerd" staat er dan in de schrift. Zo wordt het voor ons vertaald. Maar eigenlijk staat er dat Hij heel kwaad is. Hij is heel boos. Hij is zo boos als Hij is, datzelfde woord komt terug, als Hij spreekt over de satan. Hier ontmaskert Jezus de leugen van satan. Hij ontmaskert deze leugen omdat al dat verdriet wat hier omheen is, alleen maar voor komt uit de leugen van satan dat de dood inderdaad de totale vernietiging van de mens is. Maar God is trouw. God is trouw vanaf de eerste dag van de schepping tot aan de laatste dag. Jezus in wie geloof wordt gesteld zoals we geloven in God. In wie hoop wordt gesteld zoals wij hopen op God. Hij ontmaskert de leugen van de satan die door al dit verdriet heen klinkt. En Hij spreekt zichzelf uit zoals de Vader zich steeds in ieder van de profeten heeft uitgesproken: "Ik ben de verrijzenis en het leven".

En dan, dan spreekt Jezus. Maar Hij spreekt niet zo maar. Hij verheft Zijn stem. Dat doet Hij in het evangelie van Johannes nog een paar keer maar hier is het veelzeggend. Hier is het de stem van Jezus die tegelijkertijd de psalm 130, 129 "Uit de diepte roep ik Heer. Hoor mijn stem". Maar het is ook psalm 28 "Zijn stem schalt over de wateren". En de wateren is een symbolisch beeld in de Schrift: voor de chaos, de diepe afgrond waarin wij ten onder gaan. Waar Leviathan de oude slang, de vorst van alle leugen, hij die ons altijd schrik aanjaagt en dit leven maakt tot een hel, waar die huist. Over die wateren, die chaos, daar spreekt God met krachtige stem Zijn woord uit. En over al die chaos, over al die angst die in ons mensenhart leeft en die deze geschiedenis zo afschuwelijk maakt, die zo veel tranen laat vloeien die lijken te vallen op niets dan een rotsige grond die niets opneemt van de liefde die het leven toch maakt tot wat het is. Die alles tot totale zinloosheid dreigt te maken. Voor die chaos, over die onmenselijkheid, over die horror, over die afgrond, daarin verheft Jezus met luide stem: "Lazarus, kom naar buiten".

En Lazarus is toch Jezus' vriend. Wie was Adam? Is Adam niet de vriend van God? Is Adam niet degene met wie God in de Hof van Eden om gaat, wandelt, samen is in de grootst mogelijke intimiteit? Is die Adam niet ons en wij? Mens kom naar buiten! Jezus die laat zich hier tot in het diepst van Zijn hart raken door ons geloof, door onze hoop, door onze tranen. Dit is een voorafbeelding van Zijn kruisiging, van Zijn liefde tot het uiterste. Maar dan, dan realiseren wij ons, dat, als wij die stem horen en wij komen naar buiten, dat wij onszelf mogen en moeten ontdoen van al die windsels die de angst, en dus ook de zonde, alle corruptie en alle leugen om ons heen heeft gewikkeld. Wij komen naar buiten om ons opnieuw helemaal tot Adam, de Nieuwe Mens te laten maken. Wij komen naar buiten om vanaf nu te leven en zelf te getuigen van het Licht in deze wereld.

De dood is niet de vernietiging van het mensenleven. De dood is nu opnieuw aan ons gegeven. Als dat laatste en eerste symbool van Gods trouw waarin wij geloven. Ze is als het ware de horizon van de Hemel. Van een leven dat eeuwig is. "Het eeuwige leven is dat zij U kennen Vader", zegt Jezus. Paulus zegt dat anders. Die zegt dat: "De Geest van God die Jezus uit de doden heeft opgewekt in u woont". De Geest maakt ons één met de Vader en de Zoon. De Geest maakt dat God niet iemand anders is. Dat wij rusten in Christus. De Geest maakt dat wij niet langer zijn als mensen die zelfgenoegzaam en zelfzuchtig leven. Leven naar het vlees. Leven in wereld waarin wij denken dat wat wij zien waar is. *Maar de Geest leert ons dat wat werkelijk is, is datgene wat wij begrijpen als waar.* En dan is dit leven op deze prachtige planeet, deze enorme kosmos, niet iets wat chaotisch voorbijgaat, maar een geweldige lofzang op die ene Schepper. In die lofzang mogen wij delen. Dan leven wij in de Dag die God is, als een van die 12 kostbare uren waarover Jezus zijn apostelen vertelt.

Broeders en zusters. Zullen wij dit kunnen zien met de ogen van de Geest? Zullen wij zo Pasen vieren? Zullen de mensen Pasen in ons ontmoeten, omdat wij werkelijk zijn als zuiver water wat je graag wilt drinken op een dorstige dag? Zullen wij die mensen zijn, die de volle vruchten van de Geest voort brengen? Die zachtmoedigheid, die vredelievendheid, het vermogen om altijd weer het leven te zien en de ander niet meer te zien als iemand anders maar als één met mijzelf in de Nieuwe Adam? Vriend in de ene vriend? Christus in de ene Christus? Licht in de ene Dag? We vieren eucharistie en daarin is dit alles helemaal waar. Daar is brood en wijn nog slechts een gedaante van de ene werkelijkheid, de levende Christus. Met de ogen van de Geest zien we, met het hart in de Geest ervaren we: Dit dit lichaam van ons, deze tijd van ons, het zijn de gedaanten van het Rijk van God. Nu al aanwezig in onze hoop, zoals de gedaanten van brood en wijn helemaal Lichaam en Bloed van Christus zijn. En op de laatste dag voltooid, zoals wij helemaal verenigd met de Nieuwe Mens, de Levende, in en door de Communie.